

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

DUMINEÇA XII-a DUPĂ RUSALII

A. BESSIERES: SERS

Bogația e primejdioasă

Un tânăr bogat se apropie de Isus cu întrebarea: „Învățătorule bune, ce bine să fac ca să câștig viața de veci?” (Matei 19,16). Tânărul are grijă de mântuirea sufletului. Îl călăuzește setea de a cunoaște binele și de a-l săvârși.

Domnul Hristos îi răspunde: „... de vrei să întri în viață ține poruncile”. Tânărul mărturisește: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?” În fața acestei întrebări Isus îi propune: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mă” (Matei 19,21).

Mântuitorul îl sfătuiește să facă negustorie înțeleaptă, cea mai înțeleaptă din lume. Anume: să deie bunurile trecătoare în schimbul celor netrecătoare, veșnice, cele stricicioase pentru cele nestricicioase; cele nedesăvârșite pentru cele desăvârșite „... averea ta... o dă săracilor și vei avea comoară în ceriu...”

Tânărul nu se bucură de aceste îndrumări. Dimpotrivă pleacă întristat. Îi venea cu greu, grozav de greu să-și părăsească avuțiile numeroase. Mai degrabă părăsește pe Isus, renunță la prietenia și tovarășia Profetului din Nazaret. Oh! lațul comorilor pământului!

Cuvintele îndreptate de Hristos după depărtarea tânărului, către ascultătorii săi au fost: „adevăr zic vouă că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor” (Matei 19,23)

Să vedem câteva din primejdiile bogăției:

Bogăția întunecă sufletul să nu vadă lucrurile cerești. Omul care are avere multă nu are vreme să privească cerul să se gândească la patria viitoare.

Supravegherea lucrătorilor și servitorilor, creșterea vitelor sale, cultivarea pământului, aprovizionarea prăvăliilor sale, încasarea dobânzilor, vinderea produselor sale, toate acestea îi copleșesc mintea care este vederea sufletului. Inima se întovărășește și ia minții. Omul se bucură când venitele sporesc, se mârșește când scad.

Bogăția în aceiaș vreme răpește omului timpul vieții primite să cunoască pe Dumnezeu și legea lui.

Omul bogat având bani, cu ei își îndestulește poftetele. Beuturi, mâncări, necurății, podoabe, fală deșartă, tot atâtea curse ale bogăției,

Cum va dobândi cerul un astfel de om când la cer aproape de loc nu s'a gândit, nu l-a dorit, nu l-a râvnit, nu l-a căutat, pentru el nu s'a ostenit.

Poate fi oare cerul o marfă atât de proastă și ieftină încât s'o arunce Dumnezeu și în brațele celui ce nu l-a căutat nici nu s'a luptat să-l câștige? — Desigur că nu.

Bogăția nu este rea în sine ci numai primejdioasă ca focul ca otrava, ca praful de pușcă. Poate strica când nu grijim dar poate fi și folositoare.

Bogatul e chemat să se mântuiască și el ajutând pe orfani, pe văduve, pe calicil și neputincioșii lumii.

Bogatul e *tutorul* care administrează și partea lor de avere. Vai de sufletul și de fericirea lui dacă reține partea lor.

Așa dar noi cei apăsați de grijile traiului să nu fim posomorâți. Dumnezeu nu este tată vitreg fiindcă, ne-a lipsit de avere. Mântuirea în sărăcie este mai ușoară.

Hristos încă a fost sărac, a iubit sărăcia și a lăudat-o făgăduind răsplată celor ce poartă crucea ei cu resemnare, răbdători și împăcați cu voia lui Dumnezeu: „Fericiți sunt cei săraci cu spiritul că a lor este Împărăția cerurilor” (Matei 5,3).

Păr. TEOFIL

S'a îndepărtat mârșit

Decadența elitei

—Mare minune! Acest tânăr bogat păzea legea, întregă legea, din fragedă pruncie. Respecta dreptatea, iubea pe Dumnezeu mai presus de toate și pe deaproapele său ca pe sine însuși. *Era curat într'o lume stricată.* O spune el. Și nu mințea căci Isus citind în adâncul inimii lui, îl iubi, îl prețui vrednic de chemarea: „De vrei să fii desăvârșit, du-te vinde-ți avuțiile, împarte-le săracilor apoi vino și urmează-Mă” (Matei 19. 21.)

Însă îi lipsi curajul „pentru că avea multe avuții”. Blestemul bogăției! Însă lașitatea ca și eroismul nu încolțesc prin generație spontanee. Evangelistul n'a povestit totul. Putem medita și scrie pe marginea Evangheliei. Sufletul copilului îl cioplește totdeauna mamă-sa. Ne putem închipui această scenă:

Tânărul se duce să regăsească pe maică-sa în fastuoasa lor vilă de pe malurile Lacului, și îi povestește neliniștea. —Dascălul din Nazaret mi-a spus: „Vinde-ți avuțiile și urmează-Mă”. Eu am șovăit și acum viu să cer sfatul tău părintesc.

—A cutezat să-ți spună ție acel smintit, așa ceva? Să-ți părăsești bogățiile, să mă părăsești pe mine când voința mea este ca tu să fii mândria și bucuria vieții mele? Să nu te duci mai mult la el! Nu sunt oare destui pescari și plugari ca să-l urmeze?

—Da, sârmană femeie, sunt destui! Tocmai intrară în coliba cea de pe malul Lacului, doi din acești pescari, Petru și Andrei, purtând pe umeri plasele lor de pe cari curgea apa. Ioana (Iohanna) femeia cea săracă care-ți vinde pește îi primește și-i ascultă.

—Mamă, Învățătorul din Nazaret, trecând pe țarmuri, ne-a zis: „Lăsați-vă năvodurile. Hai-deți. Urmați-mă. Am să vă fac

pescari de oameni”. Noi l-am urmat, totuși am vrea învoirea și binecuvântarea ta.

Și Ioana zice:—Mare cinste pentru mine dar și încercare mare: doi copii deodată luați, din căminul meu... Mergeți și îl urmați. Sunt săracă dar Dumnezeu și truda mea mă vor îndestula cu cele de lipsă. Pe voi Dumnezeu v'a dat mie nu ca să mă slujiți pe mine ci pe El. Mergeți fără întârziere.

Dacă perdeaua viitorului s'ar rupe, Ioană, o bucurie prea mare ți-ar sfâșia inima. Într'o zi veni-vor oamenii dela toate marginile pământului, la bazonica sf. Petru din Roma, să sărute țărâna celui ce—fiul tău—va fi piatra unghiulară a Bisericii. Gloria Cezarilor va pâlî lângă a lui. Cei doi fii ai tăi, vor trage la țarm în năvodul lor imens, mai mulți oameni decât peștii ce-i cuprind apele Lacului. Numele tău, legat de-al lor va fi blagoslovit de toate neamurile.

—Și tu care ți-ai reținut copilul, s'o ști că l-ai pierdut. Va veni ziua când te va disprețui fiindcă l-ai disprețuit tratându-l ca pe-o unealtă în slujba egoismului tău, vei participa la tristețea vieții lui declassate, abătute.

H. Taine în o carte a sa (Origines de la France contemporaine) notează faptul că aceleași clase cărmuitoare obișnuite sub vechiul Regim (al Franței) să considere clericatul ca un feud (domeniu nobil pe care un vasal îl avea dela un domn cu condiția să-i deie omagiu și credincioșie și să-i furnizeze anumite venituri), dela revoluție încoace îl dau uitării.

Preoția după ce a încetat să fie un beneficiu spre a deveni un serviciu (o slujire), a fost părăsită pe seama copiilor de

(continuare în pag. 4)

Tată, greșit-am!...

Cel ce ascunde fărâdelegile sale nu va prospera, dar cel ce-le mărturisește și le părăsește va afla îndurare. (Pildele 28,13).

Tată, fost-am născut și crescut în casa Ta! Am avut toate din belșug și n'am dus lipsă de nimic! Pe palmele Tale m'ai purtat și ca pe un miel și m'ai desmerdat!

Casa Ta a fost leagănul și școala vieții mele! Cuvintele Tale de Tată bun și iubitor, mi le rostăi zilnic cu înfocare și erau proaspete ca apa unui izvor de apă cristalină! Tu-mi vorbeai cuvintele vieții!

Neîncetat îmi spuneai că este un vrășmaș de moarte al oamenilor și al lui Dumnezeu, și că acesta are nenumărați servi mici și mari, cari umblă răcnind ca și niște lei, și caută pe cine să înghită. Că acesta se preface și în păianjen otrăvitor și are nenumărați pușori atât de mici, încât abea se pot observa.

Totdeauna îmi spuneai: *Fiule, nu fii înțelept în ochii tăi, teme-te de Dumnezeu și fugi de rău!* (Pildele 3,7.) *De vor căuta păcătoșii să te ademenească, tu nu te învoi!* (Pildele 1,10.)

Ascultă, fiul meu, învățătura Tatălui tău și nu lepăda îndrumările Maicii tale, căci sunt o cunună pe capul tău și o salbă (lanț de aur) împrejurul gâtului tău (Pildele 1,8-9).

De va asculta urechea ta înțelepciune și inima ta o vei pleca înțelegerii (Pildele 2,2). *atunci vei pricepe temerea de Domnul și vei dobândi cunoștința de Dumnezeu* (Pildele 2,5). *Atunci prevederea va veghea peste tine, cuminția te va păzi ca să te scape de calea celui rău, de omul ce vorbește răutăți* (Pildele 2,11-12). *Nu vei fi prins de cei ce au părăsit căile cele drepte ca să umblă în căile întunerecului, ale căror cărări sunt sucite și rătăcesc pe căi piezișe* (Pildele 2,13-15).

Acestea și alte multe cuvinte îmi spuneai, dar eu am fost neascultător! De aceea vrășmașul a profitat de neascultarea mea, și în ziua de 30 Septembrie 1924, fără să-mi dau seama, servii diavolului m'au înconjurat. Acești vicleni, îmbrăcați în mantaua religiei celei mai frumoasă, m'au legat cu funii minciunii și m'au făcut prizonierul lor!

M'au obligat să-mi pretind partea mea de avere dela Tine! Și am zis: *Tată, dă-mi partea de avere, ce mi-se cade!* Tu însă, deși știai că nu am niciun drept asupra averii, totuși mi-ai dat-o, ca să nu-ți reproșez nimic! (1* Luca 15,11-12).

Și am plecat într-o țară depărtată, în țara porcilor! Iar Tu ai rămas cu inima zdrobită suspinând adânc, știind că despărțit și depărtat de tine voi ajunge în cea mai mare nenorocire și mizerie!

Ochii tăi m'au privit și petrecut cu cea mai mare durere până în depărtări! Da! Așa a fost! Atât am putut vedea și eu, dar n'am putut face altceva decât să merg, căci eram legat și mă duceau cei fără frică de Dumnezeu!

Am părăsit Tată, Mamă, frați, surori și rude. Acolo am stat doisprezece ani și mi-am cheltuit întreaga avere ce mi-ai dat-o, cu destrăbălății cari m'au dus!

Dar nu mi-am cheltuit numai averea materială—aceasta și așa e trecătoare—, ci în primul rând, averea sufletească: credința adevărată, conștiința curată, adevărata temere de Dumnezeu, Dumnezeirea lui Isus Hristos, puterea Spiritului sfânt, Biserica Sa, ascultarea de părinții trupești și sufletești! etc. etc.

Aproape toate calitățile sfinte mi le-am prăpădit în întregime, doar o mică scântee mi-a mai rămas în inimă, care din harul Tău nu s'a îndepărtat dela mine! Aceasta a fost speranța, care deși era învăluită în întunerecul cel mai des, totuși am crezut că Dumnezeu va aduce momentul plin de lumină Dumnezeiescă; și atunci vor cădea solzii întunerecului de pe ochii sufletului meu, mă va elibera din captivitate, și mă va conduce iarăși la Turma și Biserica Sa!

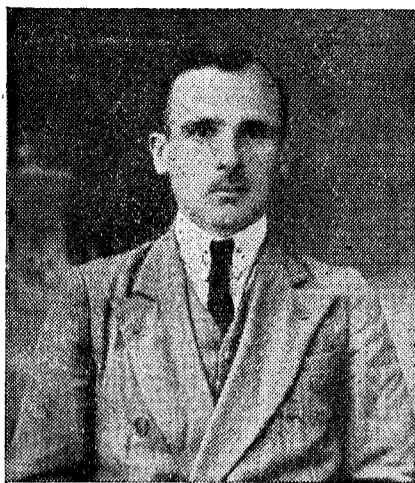
În acea țară fără soare dumnezeiesc mi s'a născut un fiu—Liviu la, 23 Februarie 1926. Acolo am pribegit amândoi pe acesl pământ fără lumina Spiritului sfânt!

Nu după multă vreme—20 August 1929—stăpânul acelei țări dimpreună cu subaltenii lui, m'au făcut păzitor de porci. Aceștia se hrăneau cu roșcove, hrana principală a acelei țări! Ce jale! Ce rușine! Ce dispreț! Ce dejosire am adus asupra Ta!

Nobleța Ta preasfântă am pogorît-o la cel mai de jos grad. Fiul Tău, odorul Tău, este păzitor de porci! Cum Ți-am degradat demnitatea Ta!

Acolo, despărțit și depărtat de Tine, par-că eram lăsat singur în voia sorții mele! Totuși marea Ta iubire de Tată, mă urmărea la ori ce pas! Spiritul Tău îmi străpungea inima și ca un fior îl simțeam când o lăsam deschisă cătuși de puțin!

Intr'adevăr, omul fără speranță e cel mai nenorocit, dar când o are cătuși de puțină în astfel de împrejurări, se simte cel mai fericit dintre toți oamenii! Așa mă simțeam și eu! Totuși eram prizonier și nu puteam face decât ce-mi porunca stăpânul acelei țări.

Ion T. Florea administratorul gazetei „Vieța Creștină”

Stăpânul vostru: *Eu vă voi lua, pe unul dintr'o cetate, pe doi dintr'o familie, și vă voi aduce înapoi la Sion* (Biserică): Ieremia 3,14.

Nu mai faceți rău! Incețiți odată! (Isaia 1,16). *Recunoaște-ți însă vinovăția ta, căci te-ai abătut dela Domnul Dumnezeuul tău* (Ieremia 3,13) și de vor fi păcatele voastre roșii ca și cărmăzul, ca și zăpada le voi albi, și de vor fi ca și purpura, ca lăna albă le voi face (Isaia 1,18).

Aceasta era în ziua de 30 Iunie 1932. Numai atunci am putut vedea, înțelege și simți încâtva cât e de mare seceta—uscăciunea sufletească—in acea țară sub stăpânire străină! Numai atunci am început a vedea ca prin sită, cum acești nenorociți mănâncă cu cea mai mare poftă și se hrănesc cu roșcove otrăvitoare ca și însăși stăpânul acelei țări!

Am privit cu groază, m'am înfiorat și m'am cutremurat când am văzut că stăpânul cu subalternii mici și mari ai acelei țări—între aceștia am fost și eu—, ce hrană pregătesc prizonierilor lor, și cum aceștia sârmanii „erau rupți de foame, o mâncău ca și niște lupi”, căci nu erau altceva decât roșcove!

Văzând această tristă priveliște cum servii iadului au degradat și jefuit pe sârmanele ființe create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, până la gradul de „porci”—așa le numește Domnul Hristos pe aceste persoane încăpăținate—; am ridicat vocea ca o trâmbiță contra acestor barbarii înfiorătoare și a barbarilor—păzitorilor de porci de orice grad—ș'am dus luptă aprigă pe față cu acești tirani, începând din din 30 Iunie 1932 până la 30 Septembrie 1936.

Dar ei s'au înfuriat. S'au împotrivit cu toții cu cea mai mare încăpăținare, și n'au vrut să schimbe mâncarea. Ba și uni dintre prizonieri—membrii—s'au răscolat și au zis că așa e adevărul cum le spun conducătorii lor.

N'au schimbat regimul mâncării, nenorociții, că n'au avut cu ce. În țara lor nu era și nu este decât otrăvă, minciuni și jafuri, urmate de destrăbălări.

Prin împotrivirea lor, Domnul m'a desmetecit și mai mult ca să văd și mai clar, că sunt într-o țară depărtată de Dumnezeu; că ei n'au avut și n'au nici o legătură cu Hristos. De aceea am strigat, strig și voi striga mai puternic, ca să știe toți cei ce aud și văd, cine au fost și sunt; ce au făcut și fac servii dumnezeului veacului acestuia.

Era ziua de 30 Septembrie 1936. Glasul Tău dulce, răsună mereu la urechile și la ușa inimii mele: *Ieșiți! Veniți la lumină* (Isaia 49,9) *Ieșiți din mijlocul lor!* (Apocalps 18,4)

Domnul Dumnezeu mi-a deschis urechea, și eu n'am fost neascultător, nici n'am dat înapoi (Isaia 50,5), *căci o știre bună dintr'o țară depărtată este ca apa răcoritoare pentru sufletul insetat* (Pildele 25,25). De aceea cum au ajuns cuvintele Tale, le-am și sorbit, și cuvântul Tău mi-a fost bucurie și veselie inimii mele! (Ieremia 15,16).

Și am zis: Până aici! Mai departe nu! Destul! A fost destul doisprezece ani cât am petrecut cu acest neam păcătos, popor încărcat de nedreptăți, sămânță de făcători de rele, fii stricați, căci au părăsit pe Domnul Dumnezeu (Isaia 1,4).

A sosit momentul cel mai fericit și pentru mine! Era 30 Septembrie 1936, ziua eliberării mele din captivitate. *Da, zice Domnul, prada celui puternic va fi luată, și cel prins pe asupritor va scăpa; căci eu voi lupta împotriva vrășmașilor tăi,*

și voi scăpa pe fiii tăi. Isaia 49,25.

Dumnezeu m'a trezit și m'a desmetecit din somnolența sufletească. Mi-a luminat mintea și ochii sufletești. Am privit încă odată cu mare jale asupra turmei nenorocită. Din nou m'a cuprins groaza. Dar i-am părăsit, căci îngerii lui Dumnezeu m'au scos afară dintre ei, ca și pe Lot din Sodoma, zicând: *Mântu-este-ți sufletul tău! Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, (Biserica lui Hristos) ca să nu piei cu ei 1*. Căci noi vom să stricăm locul acesta; că mare e strigarea păcatelor lor înaintea lui Dumnezeu, și El ne-a trimis, ca să-l pierdem 2*: 1-2* Cartea Facerii 19.*

Scârbit de nenorocirile sufletești prin cari am trecut iar alții trec și acum prin ele, acolo, dar ei nu pricep, am zis: *Căți argați ai tatălui meu se satură de pâine—pâinea vieții—, iar eu, aici, pier de foame! Scula-mă-voiu și mă voi duce la Tatăl meu, și-i voi zice: Tată, greșit-am împotriva cerului și înaintea Ta; nu mai sunt vrednic să mă chem fiul Tău. Fă-mă ca pe unul din argații Tăi! (Luca 15).*

Tată, înainte de a mă apropia de tine, te rog, ascultă-mă, căci mă voi mărturisi Ție! Când am plecat din casa Ta plină cu toate binecuvântările cerești, nu Ți-am putut spune nimic, căci eram zăpăcit!

Eu credeam că acel vășmaș—diavolul—vine în chip de leu, de păianjen sau de tigru. Eu priveam zilnic în toate părțile să-i văd venind, dar nu i-am văzut. Și totuși au venit, fără ca să-i văd. Nu i-am putut vedea pentru că n'am fost atent totdeauna la ceea ce imi spuneai.

Eu, în jocurile mele, mă desmerdam ca și un mieluleș sburdalnic și încrezut. N'am ținut socoteală de cuvintele Tale: *Cine gândește că stă neclintit, să fie cu luare aminte să nu cadă 1** Nici nu m'angândit că nu sunt înarmat îndeajuns cu cuvântul Domnului, cu arma credinței, ca să pot lupta și învinge pe fiii diavolului (1* I Corinteni 10,12).

Eu nu mi-am dat seama, că păianjenul otrăvitor—satana cu agenți lui—stă la pândă ca un tigru, în tufiș, și așteaptă momentul prielnic, de unde să se repeadă asupra prăzii (oamenilor); că el are sute și mii, ba milioane de pui—păianjeni de diferite mărimi și culori, cari de cari mai ageri—dintre cari unii stau tupilați, iar alți patrulează pe neobservate pentru a găsi și prinde victima (oameni), ca să-și potolească foamea cu toții!

Întâi a venit, la mine un puiș—Dumitru Nițescu—; altă dată alt puiș—Ioan Urs—; apoi alți mai mari: Todor Chirteș, Mihai Streza și Dumitru Nicolici. Dar toți se prezentau par-că ar fi fost „îngeri ai luminii“, în schimb însă erau îngerii diavolului.

„Mi-au vorbit câte verzi și câte ușcate“ nemaiauzite până atunci. Și până eu ascultam „cu gura căscată“ ca și toți cei ce au căzut în ghiarele lor, ei și-au întins și țesut pânzele lor de păianjen în jurul meu atât de fin și tare, încât n'am mai putut scăpa din cursule lor.

Acum, Tată, iată-ne amândoi, eu și fiul meu, stăm în fața Ta! Suntem sdrobiți și sdrențuiți trupește și sufletește!

Tu ne-ai scăpat din ghiarele conducătorilor sectari. Aceștia ne-au dezarmat. Ne-au dezbrăcat inimile și sufletele de tot ce am avut mai scump, mai bun, mai curat, mai nobil și mai sfânt și am rămas despoiați de tot, aproape ca o muscă suptă de păianjen și atârnată ca un schelet în pânza lui.

Tată, nimeni nu este în stare ca Tine, să poată: citi, simți, înțelege și pricepe cât e de mare jalea și durerea sufletelor și inimilor noastre! De aceea venim la Tine și strigăm ca și fiul cel rătăcit, din toată inima: *Tată, greșit-am împotriva cerului și înaintea Ta; nu mai sunt vrednic să mă chem fiul Tău. Fă-ne ca pe uni din argații Tăi!*

Și ne-a primit Tatăl.

În ziua de (Mierouri) 28 Aprilie 1937 am mers la sfânta Biserică—Catedrala greco-catolică „Schimbarea la față“ din Cluj. Aici, în fața lui Dumnezeu și a preotului Său reverendisimul părinte canonic Ion Agârbiceanu, am făcut mărturisirea credinței adevărate și lăpădarea credinței rătăcite în care am trăit.

Părintele canonic, în virtutea puterii preoțești primite dela Domnul nostru Isus Hristos, prin lociitorul Său pe pământ, Preafericitul Părinte Papa dela Roma și I. P. S. S. Episcopul locului, m-a deslegat, dezbrăcat de haina sdrențuită și murdară a păcatelor. Iar în ziua sfintelor Paști, ziua învierii Domnului nostru Isus Hristos, 2 Maiu 1937, am fost primit și eu la ospățul sfânt al mesei Domnului, împărtaşindu-mă din pâinea cea cerească a s'înteii Taine a Cuminecăturii, din mâinile înalt Prea-sfințitului nostru Arhiepiscop Dr. Iuliu Hossu. Așa am ajuns a fi primit iarăș la casa și masa Părintelui nostru ceresc.

În ziua de 9 Mai 1937, Dumineca Tomei, am mers cu băiatul meu Liviu, la sfânta Biserică numită „Calvaria“ din Cluj-Mănăștur. Aici, Liviu, în fața lui Dumnezeu, a preoților lui Hristos, și a mulțimei mari a credincioșilor adunați la sfânta Liturghie, a făcut mărturisirea credinței adevărate, lepădarea de satana și de rătăcirea în care a trăit 10 ani 7 luni și 7 zile. Apoi s'a împreunat cu Hristos. După aceasta a fost botezat într'un cadru foarte solemn și cu tot ceremonialul pompos al ritului nostru oriental, s'a administrat Taina sfântului Botez fiului meu Liviu, de către reverendisimul Părinte canonic Dr. Titus Malai, delegat al Excelenței Sale Episcopul Dr. Iuliu Hossu, asistat de părintele Vasile Chindriș și părintele protopop Petru Domșa parohul local. Oficiul de nași l-au avut buna creștină distinsa și nobila Doamnă Lya Dr. I. Pop și părintele Vasile Chindriș. La botez, Liviu, a primit și numele de Toma, după sfântul Apostol Toma, în a cărei Duminecă a primit aceasta sfântă și mare Taină. Odată cu botezul, Liviu-Toma a primit pentru prima dată și sfânta Cuminecătură.

Liviu Toma I. Florea noul botezat Dr. Titus Malai și Petru Domșa preoți botezători, V. Chindriș și Lia Dr. I. Pop nași.

Așa am fost primiți de Tatăl ceresc.

Da! El ne-a primit pe amândoi cu brațele deschise, cu cea mai mare bucurie; dar nu ca pe niște „argați“, ci ca și de fiii Săi; căci pierduți am fost și ne-a aflat; morți am fost și ne-a înviat; rătăciți am fost și ne-am reîntors iarăș la casa Părintelui ceresc.

Iată eu și copilul pe care mi-l-a dat Dumnezeu!

Zilele de întristare adâncă au trecut și a început bucuria în Domnul. Acum suntem fii Bisericii lui Hristos. Suntem pe adevăratul drum care ne duce la mântuire. Suntem sub ochii și îndrumarea cu adevărat părintească a părintelui Vasile Chindriș, întrând cu tot devotamentul, dela începutul convertirii noastre în rândul colaboratorilor din vastul apostolat social, caritativ și de educație pe care Sfinția Sa îl face la Cluj.

Lucrez acum și eu cu toată inima la administrația gazetei „Vieța Creștină“ pentru care părintele Vasile Chindriș, pune tot sufletul ca să o susțină și îmbunătățească mereu, căci are ferma convingere, că numai printr'o presă bună vor fi luminați oamenii, și nu vor aluneca pe căile pierzării.

De acea, ca după mărgăritare scumpe să alerge creștinii, după toate cărțile și publicațiile religioase scoase din oricare din editurile noastre bisericesti.

Din aceste motive recomandăm în special „Vieța Creștină“ precum și toate broșurile tipărite în această editură, căci le socotim azi ca pe cele mai potrivite organe ale Bisericii noastre de a îndruma omul pe calea Evangheliei lui Hristos.

Urmând cărarea luminată de cuvântul adevărului, nu va rătăci nimeni—cum am rătăcit eu—pe căile întunericului, ci va avea lumina vieții.

IOAN T. FLOREA

N. R. Acest articol este extras din prefața cărții: „Doisprezece ani în ghiarele adventismului“ care este sub tipar, având multe clișee și modificări pe lângă cele ce s'au scris în gazeta „Vieța Creștină“.

S'a îndepărtat mahnit

continuare din pagina 1-a

muncitori și de țărani. Două treimi ori chiar $\frac{3}{4}$ din recruții Bisericii, veniră după aceea din aceste pături.

Aceste cifre, într'o zi, Jean Jaures (mare socialist francez) le duse pe Tribuna Camerei Deputaților, și întors spre dreapta atacă: Dacă religia voastră ar fi nu atât o simplă atitudine politică cât mai vărtos o convingere personală, ați fi mândri să vă dați copii în slujba Bisericii. In loc de aceasta, Dv. îi ziceți: mergi și caută la arendașii și argașii noștri.

Calculul nedrept: burgheziimea și aristocrația beneficiază în aceeași măsură cu poporul de serviciile preotului, așa că este pentru ele o datorie justă să furnizeze recrutării de preoți cota-parte care le revine.

De altfel această absență trebuia să sfârșească prin a fi imitată. Pentru ce să ne dăm fii,

noi săracii, când bogații ce ar putea să-și plătească luxul de-a sluji fără profit, refuză să-i deie pe ai lor?

Sosi în adevăr pentru elitele sociale ora de a servi. Ateii despoiau Biserica tocmai în clipa când sporeau sarcinile ei. Datorința celor înstăriți era limpede:—Iată fiii noștri. Ei n'au lipsă pentru a-și asigura pâinea, de dinarii săracului.

Acest graiu cavaleresc ar fi contribuit pe deasupra, să izbăvească elitele sociale de decadența lor socială. Aceasta începu în ziua în care nu se mai arătară slujitoare. Aplecate peste blidul lor, pradă ispitelor trândăviei, nu văzură acest câmp de bătălie pe care ar fi putut nu să intraurească din nou un blazon ci să se ridice la adevărata și singura nobleță: aceea a serviciilor aduse.

Trad. T. HERINEANU

Conferința dela Bled

Mica înțelegere, formațiune bazată pe realități, a jucat în anii de după războiu un important rol, în menținerea și propagarea ideii de pace.

Cehoslovacia, Iugoslavia și România, au făcut rând pe rând eforturi pentru menținerea acestei unități în centrul Europei și pentru ca ideile lor să fie împărtășite și luate în considerație și de statele învecinate.

In conferințele cari au avut loc în cele trei state, miniștrii de externe au precizat unele atitudini și au hotărât unele măsuri cu caracter general.

Acum în conferința dela Bled, Mica înțelegere a dat o nouă dovadă a voinței ei tradiționale de pace și colaborare, întinzând Ungariei o mână prietenească.

Cele trei state recunosc Ungariei egalitatea de drepturi, în materie de înarmări, acordul precizând „renunțarea reciprocă la orice recurgere la forță între Ungaria și statele în chestiune.”

In conferință s'au discutat și celelalte chestiuni „a căror soluție ar putea influența în mod favorabil raporturile dintre statele dunărene”.

Deasemeni conferința s'a ocupat și de vizita Regentului Horthi la Berlin și de chestiunea sudeților.

După conferința dela Bled, după hotărârile luate privitor la relațiile celor trei state cu Ungaria, Mica înțelegere se afir-

mă în Europa ca o unitate pusă în serviciul păcii.

Dobrogea va avea apă

In urma hotăririlor luate într'un consiliu de miniștri, la ministerul de interne au început lucrările pregătitoare în vederea alimentării cu apă potabilă, a litoralului Mării Negre. Aceste lucrări se vor executa nu numai pe litoralul dobrogean ci vor fi extinse și în Basarabia.

Proiectul întocmit prevede aducerea de apă bună de băut atât în orașele de pe litoralul Mării Negre, cât și în satele din județul Durostor și Caliacra. In acest scop se va înființa o Regie mixtă, cu participarea capitalului particular; la executarea lucrărilor vor colabora și departamentele agriculturii, sănătății, armatei și lucrărilor publice.

Măsura guvernului este de o importanță mare, în special pen-

Școală care face cinste Clujului

In strada Nicolae Iorga Nr. 8 este o școală primară și grădiniță de copii mici numită Școala primară a „Maicii Domnului”.

Călugărițele care conduc aceasta școală nu urmăresc altceva decât a da copiilor o educație aleasă făcând din ei cetățeni buni și cu frica lui Dumnezeu.

Părinții cari doresc ca, copiii lor să fie crescuți, educați și instruiți în mod înreproșabil să se grăbească a-i înscrie la această aleasă școală cât și la grădiniță. Ambele conduse de surori românce.

Taxele sunt tot aceleași ca anul trecut.

Taxa de înscriere este de 200 Lei. — Taxa anuală este de 2700 Lei.

Școala se conformează întru totul programei Statului, având în plus 1. franceză obligatoare la grădiniță cât și la școala primară.

tru populația din Cadrilater. In zona de colonizare apa de băut lipsește acum cu desăvârșire. Chiar apa lacurilor, nămolosă și nesănătoasă a secat.

La dispoziția prefecturilor respective au fost puse câteva cisterne, dar aceasta e numai un început.

Chestiunea aceasta prezintă și o importanță sanitară. Cazurile de febră tifoidă sunt destul de dese la Constanța și în localitățile de pe litoral. Conducța de apă Cernavodă—Constanța este stricată și apa se amestecă cu murdăria.

Era deci absolut necesare aceste măsuri, cu timpul, se va face o revizuire a alimentației cu apă potabilă, și în alte regiuni din țară.

România din nou stăpână pe gurile Dunării

In ziua de 18 August, Dl. N. Petrescu Comen ministrul Afacerilor streine a avut o conferință la Sinaia, cu reprezentantul Mării Britanii și cu acel al Franței.

In această conferință s'a semnat actul, prin care iau sfârșit recapitulațiile pe Dunăre.

Atribuțiile Comisiei europene trec asupra Statului român, gurile Dunării, care au fost totdeauna românești, și care au fost stăpânite de o comisie europeană, revin în stăpânirea totală a Românilor.

Țara lui Hippocrate

Ploaia este marea prietenă a Grecilor; totuși ea devine câteodată periculoasă în Iunie până'n August, căci în această epocă ea poate să aibă inconveniente foarte grave pentru recoltă, și să mărească frecvența paludismului.

Faină și chinină lipsesc în Grecia. Ori aceste două produse indispensabile Grecilor, trebuiesc cumpărate în străinătate. Se deduce cu ușurință dificultățile pe care acestea le cauzează guvernului grec. Fără pâine grecul moare, dar și fără chinină moare. Nu fără motiv se atribue paludismului prăbușirea vechei Helade și a culturei helene.

Hippocrate ale cărui opere sunt preponderente în medicină descrie paludismul ca un rău al cărui influență asupra umanității este paralizantă. Pe timpul său oamenii erau neputincioși față de paludism, în timp ce azi dispunem de un excelent remediu.

Au trecut dealtfel multe secole după căderea imperiului grec până s'au descoperit printr'o întâmplare proprietățile curative ale scoarței de chinină.

Astăzi nu se întrebuintează mai de loc scoarță brută de chinină și nu se mai recurge ca medicament pentru paludism decât la chinina extrasă din scoarță.

De curând Comisia de Paludism a Societății Națiunilor, a arătat într'un raport consacrat „Terapeuticei paludismului că ea consideră tratamentul rapid cu chinină (1-1,2 grame de chinină în timp de 5-7 zile) ca cel mai bun și cel mai ieftin tratament contra paludismului. In Grecia se întrebuintează acest tratament de mulți ani și se obțin rezultate remarcabile.

Pentru profilaxie Comisia recomandă o doză de 0,4 grame chinină în tot timpul perioadei paludismului (18).

Nu vă pierdeți timpul

căutând în ziare și reviste articole cari pomenesc numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție special creată și bine organizată pentru aceasta poate face acest lucru mai bine și mai

efțin ca dvs.

„Serviciul Gazetelor”

Agenție internațională de presă și publicitate
BUCUREȘTI, str. Sf. Constantin 24
telefon 3-16-15.

urmărește tot ce se publică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenții similare din străinătate, tot ce se scrie în presa din toată lumea și procură tăeturi de presă asupra oricărei personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicând subiectul care vă interesează.

POȘTA GAZETEI

Am primit și chitam cu mulțumire următoarele abonamente sosite dela ultimul număr până la 31 August 1938

Cluj: Dr. Vasile Fărcașiu 200 lei; Dumitru Abrudan 125 lei; Corneliu A. Raca 100 lei.

Provincie: Ioan Șomcuteanu 50 lei; Mihaj Șerban 50 lei; Ioan Roman 50 lei.

Citiți plătiți și răspândiți
„VIEȚA CREȘTINĂ”

Tip. „VIEȚA CREȘTINĂ” Cluj